SORIN CERIN

DEPRESIILE ABSURDULUI CARISMATIC

-Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Depresiile absurdului carismatic – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Depresiile absurdului carismatic : poeme filosofice /
Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-073-1

821.135.1

- Ediție de referință pentru uz didactic.
- Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24

ISBN 978-606-757-073-1

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
- DEPRESIILE ABSURDULUI CARISMATIC-
-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- DEPRESIILE ABSURDULUI CARISMATIC-
-Poeme filosofice-

1) Cel din Urmă Drum al Durerii

Aripi de Vise,
ne așteaptă răbdătoare,
pe Întinderile fără de sfârșit,
ale Gândurilor,
care se descompun,
la tălpile Depresiilor Absurdului,
Carismatic,
lăsând în urma lor,
ca Destinele să-și împlinească rolul,
de a ne călăuzi,
dincolo de noi,
unde stelele nu mai cad,
de pe Cerul Nemuririi,
și Speranțele nu mai cunosc Disperarea,
înecată în valurile Deșertăciunii,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care le părăsim,
încet dar sigur,
lăsând Moartea să moară,
pe Zebra trecerilor,
tot mai îndepărtate,
de cel din Urmă Drum,
al Durerii.

2) Prin Ridurile adânci ale Zilelor fără adăpost

Lacrimi de Cer,
ni se preling,
pe cenușiul florilor de plumb,
a Viselor deșarte,
ale căror viituri,
se scurg nervos,
prin Ridurile adânci,
ale Zilelor fără adăpost,
care ne cerșesc puțină atenție,
pe străzile desfundate ale Destinelor,
înstrăinate într-atât,
de propria lor,
Conștiință de Sine,
încât au ajuns,
să se împrieteneasca cu Timpul,
care le ucide Viitorul,
fie el și al Iluziilor Vieții și Morții,
lăsându-le pradă,
Depresiilor Absurdului Carismatic,
din Inimile de Pustiu,
ale Greșelilor Creației.

SORIN CERIN
- DEPRESIILE ABSURDULUI CARISMATIC-
-Poeme filosofice-

3) Cu stropi de Foc

Nori de Zile fără adăpost,
înecați în lacrimile de Cer,
ale Cuvintelor,
ce și-au pierdut,
Înțelesurile Simțămintelor,
au început să plouă,
cu stropi de Foc,
peste Incendiul din Privirile noastre,
ale cărui flăcări de Neliniște,
au cuprins întreaga stradă a Destinului,
pe care traversăm,
Zebra roasă și abia vizibilă,
a Binelui și Răului,
Eternităților de Clipe,
irosite fără rost,
de Iluziile Vieții și Morții,
Depresiilor Absurdului Carismatic,
care ne strivesc neîncetat,
Speranțele.

4) S-au ruinat într-o Lacrimă de Vânt a Nimănui

Ninge cu Disperare,
pe Cerurile Ochilor tăi,
Iubire,
împotmolită în zăpada rece și murdară,
a Indiferenței,
troienită cu Zâmbete înghețate și triste,
pe străzile largi ale Durerilor,
pe care ne alunecă,
Sufletele îndoliate după noi,
ale Cuvintelor,
tot mai înfrigurate și lipsite de vlagă,
cu gândul la flăcările care le stârneau,
undeva-cândva,
pe frunțile Privirilor noastre,
atât de fierbinți,
încât aprindeau întreaga Lume,
cu Iluziile Vieții și Morții,
iar din cenușa,
Depresiilor Absurdului Carismatic,
ne clădeam Ziduri de Fericire,
care să nu lase vreodată,
să ne cuprindă Zilele fără adăpost,
ale Singurătății.

Dar toate acestea s-au ruinat,
într-o Lacrimă de Vânt,
a Nimănui.

5) Le vom lua drept Regăsiri de Sine

Oricât am încerca,
să ne înălțăm dincolo de noi,
nu vom reuși nimic altceva,
decât să atingem,
cote tot mai îndepărtate,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
pe care le vom lua drept,
Regăsiri de Sine,
fără însă a reuși să observăm,
și Aripile frânte,
ale Zilelor rămase fără adăpost,
din inimile noastre de Pustiu,
care cred că dacă adorm,
pe penele lor moi,
nu se mai pot lovi,
atunci când cad,
pe cimentul rece și inert al Gândurilor,
ce au rămas totuși,
pline de Cer încărcat,
cu florile de plumb ale Norilor,
Destinului nostru,
Depresiv și Absurd.

6) Genunchii Deșertăciunii

Poduri de Vise ruinate,
rătăcite prin podurile palmelor,
unor Priviri,
ce și-au ținut în pumnii strânși,
ai Speranțelor,
Amintirile din Viitorul,
pe care l-am pierdut,
la Masa de Joc,
a Întrupărilor,
în Depresiile Absurdului Carismatic,
ale Greșelilor Creației,
din care Iluziile Vieții și Morții,
și-au clădit Catedrale întregi,
de Orgolii și Compromisuri,
la care să ne închinăm,
genunchii Deșertăciunii,
Inimilor noastre de Pustiu.

7) Absurdul Inimilor de Pustiu

Plouă cu Disperări,
deștelenind asfaltul umed,
al Cerului,

cu noi Întrupări,
în carnea putredă,
a Viselor deșarte,
vândută prin băcăniile,
Destinelor,
la prețuri piperate,
de către Privirile,
cât mai condimentate,
ale Zilelor fără adăpost,
de Depresiile Absurdului Carismatic,
ce-și fac deseori culcuș,
prin Inimile de Pustiu,
de la periferia,
marilor Speranțe năruite,
ale Regăsirii de Sine.

8) Din fotoliile adânci ale Gândurilor

Disperările dăruiesc,
verighete de plumb,
Iubirilor,
ce aleargă spre Nicăieri,
pe străzile Destinelor,
cu Zebrele Trecerilor roase,
de Zilele fără adăpost,
ale Viselor,
ce-abia se mai pot ridica,

din fotoliile adânci ale Gândurilor,
tot mai risipite,
prin Abisurile reci și insensibile,
ale Uitării,
de unde ne strigă surd,
Străinul Subconștient,
al Marilor Tăceri,
ale Speranțelor,
osândite să bea,
toată Apa,
Depresiilor Absurdului Carismatic,
izvorâtă din piatra amară,
a Inimilor de Pustiu,
sculptate de Greșelile Creației,
Dumnezeului Nimănui.

9) Ce au rămas să-și dăruiască Seninul

Stropi de plumb,
cad pe Zidurile cenușii ale Gândurilor,
strivindu-le cu greutatea Viselor,
tot mai tăioase și reci,
dezertate din palmele bătătorite,
cu Disperare,
ale unor Zile fără adăpost,
cernute prin sita deasă a Durerilor,
atâtor Singurătăți,

ale Depresiilor Absurdului Carismatic,
ce-și îneacă asfaltul Pașilor pierduți,
ai Zâmbetelor încremenite,
pe toartele cănilor de pustiu,
ale Cuvintelor aburite,
de Lacrimile Ochilor de Cer,
ce au rămas să-și dăruiască Seninul,
Nimănui.

10) Ziduri de ploi

Ziduri de ploi,
pline de Indiferență,
rănesc Seceta,
din abisurile Privirilor Goale,
ale Zilelor fără adăpost,
rătăcite prin Verighetele de plumb,
ale Promisiunilor,
tot mai rare și dezinteresate,
de Catedralele noastre de Vise,
la Icoanele cărora,
ne rugam Iubirea,
să revină cu Lumina ei Divină,
printre Zorii Nimănui,
întunecați, triști și abătuți,
ai Iluziilor Vieții și Morții,
prin Sufletele cărora,

abia ne mai ducem,
Depresiile Absurdului,
Non-Sensurilor Existenței.

11) La porțile închise, întunecate și grele ale Privirilor

Umbrele de Frământări,
ținute de mâinile tremurânde,
ale Inimilor de Pustiu,
se îndreaptă alene,
pierzându-și identitatea,
prin aglomerația alaiurilor funerare,
ale Eternităților de Clipe moarte,
ce se îndreaptă mereu,
către Cimitirele Cuvintelor,
pe care ni le rostim adeseori,
la porțile închise,
întunecate și grele,
ale Privirilor,
ce nu vor să ne mai spună nimic,
în legătură cu Fericirea,
pe care le-am împrumutat-o,
când ne-au rugat să le ajutăm,
fiindcă nu au cu ce să-și încălzească,
Destinele,
în iarna pustie și tristă a Speranțelor deșarte,

troienite de Depresiile Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții.

12) Ce mai avem de făcut în Viitorul Nimănui?

Maluri de Vorbe Goale,
se surpă-n Cimitirele Cuvintelor,
rătăcite pe Zidurile ruinate,
ale unei Iubiri,
care a trecut peste,
Zebra Binelui și Răului,
Iluziilor Vieții și Morții,
alături de Visele deșarte,
a Depresiilor Absurdului,
care i-au dăruit,
o Verighetă de plumb,
pe care să o poarte,
de fiecare dată,
când este alături de noi,
și a cărei statuie,
se află încrustată,
în piatra amară,
a Zilelor fără adăpost,
din Sufletele noastre,
înaintea cărora,
ne dăm întâlnire de fiecare dată,
când suntem întrebați,

de către Singurătate,
ce mai avem de făcut,
în Viitorul Nimănui?

13) Udate până la piele de Lacrimile Regăsirilor

Rătăciți pe terasele aglomerate,
ale Zilelor fără adăpost,
unde Diminețile Singurătăților,
își beau cafelele amare,
din cănile de pustiu ale Deșertăciunii,
ne căutăm Ochii de Cer,
ai Sufletelor noastre,
printre florile de plumb,
ale Norilor de Cuvinte,
ce au început să-și verse ploile de amar,
peste Zidurile ruinate ale Viselor,
în spatele cărora ne-am adăpostit,
Amintirile din Viitor,
udate până la piele,
de Lacrimile Regăsirilor,
atât de rănite,
de către Depresiile Absurdului Carismatic,
încât până și Iluziile Vieții și Morții,
s-au îndurat să le elibereze,
de noi înșine.

14) Printre sughițuri de Vise părăsite

Zile fără adăpost,
se înșiră grăbite,
să prindă câte un colț de Lacrimă,
din Rătăcirea,
prelinsă pe fața Inimii de Pustiu,
a Cuvântului,
pe care ți l-am adresat,
fără să mă mai întrebe Nimic,
Niciodată,
atunci când ne-am găsit Privirea,
rezemată,
de Zidurile indiferente,
ale Uitării,
ce abia mai reușea,
să ne spună printre sughițuri,
de Vise părăsite,
ce-și plânge Amintirile din Viitor,
luate cu forța de către,
Depresiile Absurdului Carismatic,
al Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce ne sunt dăruite,
de Moarte.

15) Plouă cu impresii

Plouă cu impresii,
pe străzile nespălate ale Cuvintelor,
udate până la piele,
de către stropii,
Amintirilor din Viitor,
devenite,
din ce în ce mai fierbinți,
atunci când traversau împreună cu noi,
Zebrele incandescente ale Întrebărilor,
dintre Viață și Moarte,
ce ne-au incendiat Gândurile,
ale căror flăcări de Vise,
ne ard și acum,
Inimile de Pustiu,
ale Depresiilor Absurdului Carismatic,
din care ne hrănim Orgoliile,
însetate de noi Compromisuri,
ce-abia se mai pot distinge,
printre alaiurile funerare ale Fericirii,
care este dusă pe ultimul drum,
al Regăsirii propriului nostru Sine.

16) Strivite de greutatea Lacrimilor de Vânt

Ferestre de Întrebări,
zac astupate,
de Frământările incandescente,
ale Disperărilor,
Zilelor fără adăpost,
strivite de greutatea,
Lacrimilor de Vânt,
ale Inimilor de Pustiu,
înconjurate de florile de plumb,
ale Norilor de Vise,
din Privirea rătăcită,
a Cerurilor de Așteptări,
care se năruie,
pe umerii vlăguiți ai Orizonturilor,
Nimănui.

17) Pe care nu-l observăm

Aripi de Îngeri,
străjuiesc porțile Ochilor tăi de Cer,
pe care zbor spre Lumina Divină,
desprinsă din Steaua Nemuririi,
unei Iubiri,

alungată de Păcatele Originare,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
atunci când am fost întrupați,
în Mocirla Depresiilor Absurdului,
Greșelilor Creației,
ce ne-au zămislit,
o Cunoaștere atât de oarbă,
încât chiar și atunci,
când traversăm,
Zebra Binelui și Răului acestei Lumi,
tot rămânem striviți,
pe caldarâmul rece și inert al Destinului,
de către roțile Timpului,
pe care nu-l observăm,
ce abia se mai învârt,
pentru Regăsirea de Sine.

18) Speranțele de Ceară topite după Moarte

Felinare de Vise,
înfruntă Inimile de Vânt,
ale Indiferenței,
ce suflă cu tărie,
printre Zidurile reci,
ale Cuvintelor,
de care ne rezemăm,
Amintirile Viitorului,

tot mai lipsite de puteri,
ce cad una câte una,
troienindu-ne cu gheața Uitării,
Sângele Răsăriturilor,
care s-a stins,
lăsând să intre,
prin venele Gândurilor sale,
Întunericul trist al Singurătății,
Depresiilor Absurdului Carismatic,
prin care ne bântuie,
doar Zilele fără adpost,
ce se încălzesc,
la Speranțele de Ceară,
topite după Moarte,
ale Deșertăciunii.

19) Pe gheața Privirilor

Florile de Cer ale Viselor,
își scutură petalele de plumb,
rătăcite prin Inimile de Pustiu,
ale Zilelor fără adăpost,
din Sufletele îndoliate după noi,
a Clipelor,
ce alunecă abătute,
pe gheața Privirilor,
până la porțile Cimitirelor de Cuvinte,

unde ne-am dat de fiecare dată,
Întâlnire,
cu Depresiile Absurdului Carismatic,
al Iluziilor Vieții și Morții,
care ne-au primit cu brațele deschise,
dăruindu-ne,
câte un sicriu de Iubire,
și morminte de Sentimente,
în care să ne îngropăm,
Destinele.

20) Din stropi de Cuvinte

Oare câți Pași,
ce plouă cu Timp,
din stropi de Cuvinte,
căzuți din Norii de Plumb,
ai Florilor de Cer,
mai avem de făcut,
prin Lacrimile de Vânt,
ale Inimilor de Pustiu,
din Zilele fără adpost,
la tălpile cărora,
ne-au căzut Destinele,
să se roage,
Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,

din care bunăviunța Lui Dumnezeu,
ne-a sculptat,
Iluziile Vieții și Morții?.

21) La colțurile Pleopelor căzute

Lacrimi de Vânt,
aruncate de Inimile de Pustiu,
în brațele Orizonturilor indiferente,
ale Singurătății,
pe care le cern,
alaiurile funerare,
de Clipe veștejite,
la colțurile Pleoapelor căzute,
peste Ochii de Cer ai Viselor,
ce-și duc traiul,
prin Zilelele fără adăpost,
ale Depresiilor Absurdului Carismatic,
al Iluziilor Vieții și Morții.

22) Orizonturile descompuse ale Dorințelor

Gânduri lacustre,
lustruiesc Lacrimile de Vânt,
ale Ploilor de Cuvinte,
ce și-au udat Pașii de plumb,

a Înțelesurilor,
care strănută într-una,
Răceala Privirilor,
ce ne molipsește,
Orizonturile descompuse,
ale Dorințelor,
cu Zarurile măsluite,
ale Indiferenței,
care ne strivește nepăsătoare,
Aripile de Îngeri,
pe care ni le ținea ascunse,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
pentru a zbura dincolo de noi,
fiindu-ne astfel înlocuite,
cu Iluziile Non-Sensului Existenței,
legate cu lacătele,
Depresiilor Absurdului Carismatic,
la gâtul de lebădă cântătoare,
a Morții.

23) Încât abia mai pot

Pași atât de incomozi,
încât abia mai pot,
merge,
câteva Cuvinte,
strânse atât de tare,

de lacătele Lacrimilor lacustre,
ale Ploilor de Vise,
udate până la piele,
încât abia mai pot,
îmbrățișa,
câteva Înțelesuri,
care se îneacă repede,
în șiroaiele de Zile fără adăpost,
ce încep să curgă,
în viituri tot mai mari,
care se revarsă,
peste Clipele disperate,
ale Iubirii,
ce nici măcar,
nu a învățat să înoate,
prin Depresiile Absurdului Carismatic,
al Întrupărilor,
în Non-Sensurile Existenței,
Deșertăciunilor,
pictate pe Altarul,
Fericirii Nimănui.

24) Ne inundă încet dar sigur Ființa Durerii

Te înțeleg Fericire,
de ce ți-ai lăsat,
valurile Viselor,

să zburde în voie,
peste Lacrimile Depărtărilor,
care se pierd în Uitare,
de către Depresiile Absurdului Carismatic,
al Inimilor de Pustiu,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care te caută,
să te strivească,
cu florile de plumb ale Cerului,
ce plouă cu Disperare,
peste Cimitirele de Cuvinte,
ale Singurătății,
care ne inundă încet dar sigur,
Ființa Durerii.

25) Lacrimile de Vânt ale Viselor

Zori șterși cu buretele Înstrăinării,
pe care o bem în cănile de pustiu,
ale Singurătății,
Vorbelor Goale,
rostite de Cimitirele de Cuvinte,
ale Zilelor fără adăpost,
în care suntem predestinați,
să ne ducem,
Lacrimile de Vânt,
ale Viselor cenușii și grele de plumb,

până la răspântiile Ferestrelor de Cer,
pe care le găsim întotdeauna închise,
Speranțelor noastre,
de a ni se împlini,
Evadarea de noi înșine,
cei întrupați în,
Depresiile Absurdului Carismatic,
al Inimilor de Pustiu,
ale Iluziilor Vieții și Morții.

26) Diabet de Înțelesuri

Depresia Absurdului Carismatic,
folosește adeseori Cuvinte,
atât de dulci încât,
dăm în Diabet de Înțelesuri,
răsfirate prin Lacrimile de Vânt,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
a căror bilete de participare,
la Tombola Deșertăciunilor,
au fost roase,
de pașii Nimănui,
ce traversează Zebra Binelui și Răului,
către Moartea tot mai insistentă,
să primească din partea Iubirii,
câte un Zâmbet înghețat,
prin Inimile de Pustiu ale Viselor.

27) Pe Ochii de Apă ai Vieții și Morții

Trestii de Amăgiri,
duc Lacrimile de Vânt,
ale Alienărilor Absurdului,
pe Ochii de Apă ai Vieții și Morții,
într-o Toamnă rece,
ce plouă cu Uitări,
peste foșnetul ruginii,
așternute în Inimile de Pustiu,
ale Zilelor fără adăpost,
ce se hrănesc,
cu Întunericul Singurătății,
acompaniat de o candelă,
a Amintirilor din Viitor,
ce-abia mai pâlpâie,
sub greutatea Frigului,
de pe Buzele rănite ale Cuvintelor,
de apusul însângerat al Regăsirilor.

28) Zebra Disperării

Cimitire de Vise,
înnodate-n prosoapele murdare,
ale Cuvintelor,

așteaptă să fie spălate,
de Privirile Lacrimilor de Vânt,
ale Zorilor întrupați,
în Depărtările Întunericului,
Zilelor fără adăpost,
ale Sentimentelor,
tot mai înghețate,
de Singurătatea,
care le foșnește,
la Tălpile Morții,
ce a traversat demult,
Zebra Disperării,
Binelui și Răului,
ce aleargă spre Nicăieri,
prin jungla de Vicii și Orgolii,
a Non-Sensurilor Existenței.

29) Trupurile Zebrelor

Apostolii,
Ochilor de Ape ale Vieții și Morții,
își cer înapoi,
Piatra Amară a Deșertăciunii,
din care Dumnezeu ne-a sculptat chipul,
și pe care au aruncat-o,
pentru a crea Valuri de Angoase,
Zilelor fără adăpost,

care să erodeze trupurile Zebrelor,
Fericirii şi Durerii,
pe care le traversăm,
ca să ne unim malurile Disperării,
cu cele ale Depresiilor Absurdului Carismatic,
într-un Tot al Infernului,
Non-Sensului Existențial.

30) Pașii Disperărilor reci și incomode

Scena Depresiilor,
a devenit aproape impracticabilă,
pentru Statuile Vivante ale Absurdului,
ce defilează alături,
de Alienarea acestei Lumi,
purtând în brațe,
Zilele fără adăpost,
ale Deșertăciunilor,
din care Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
și-au clădit Catedrale de Durere,
la care să ni se închine,
Pașii Disperărilor,
reci și incomode,
ai Verighetelor de plumb,
dăruite Lacrimilor de Vânt,
pentru celebrarea,
căsătoriei noastre cu Moartea.

31) Purtau Ochelarii de plumb

Plouă cu Disperare,
peste Jurămintele,
făcute Luminii Divine,
din Amintirile Viitorului,
spulberată de Lacrimile de Vânt,
ale Depresiilor Absurdului Carismatic,
pe Zebrele Fericirii și Durerii,
pe care tocmai ni le traversau,
Zilele fără adăpost,
ale Destinelor,
ce au fost accidentate de Moarte,
cu toate că purtau Ochelarii de plumb,
ai Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
ca să vadă mai bine,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței.

32) Vagabondează prin Zilele fără adăpost

Zori lacomi de Gânduri negre,
ne privesc prin Ochelarii de plumb,
ai Singurătății,
care ne strivește Vederea Viselor,
și așa obosită,

de Întunericul care a tracasat-o,
cu tot felul de Întrebări,
ce-abia mai puteau fi duse,
pe umerii vlăguiți ai Iluziilor Fericirii,
transmise de către,
Depresiile Absurdului Carismatic,
Angoaselor Existențiale,
ce vagabondează prin Zilele fără adăpost,
pierdute de către Iubire,
pe Zebrele Inimilor de Pustiu,
ale Disperării,
dornice să ne traverseze Moartea,
către noi.

33) Au ajuns să orbecăiască

Aripi de Lumină Divină,
frânte prin Întrupările,
Zilelor fără adpost,
care și-au pierdut,
Ochelarii de plumb ai Viselor,
ce au ajuns să orbecăiască,
printre Zidurile masive,
ale Angoaselor Existențiale,
de care ne sprijinim,
adeseori Moartea,
pentru a ne hrăni cu ea mai târziu,

când foametea,
Depresiilor Absurdului Carismatic,
de noi înșine,
va fi și mai mare.

34) Atunci când vom traversa Zebrele Disperate

Plutim haotic,
pe Absurdul Lacrimilor de Vânt,
ce poartă ochelari de plumb,
ca să ne vadă mai bine,
atunci când vom traversa,
Zebrele Disperate,
să ajungă la oaza cu Apă,
a Vieții și Morții,
după ce au străbătut,
Inimile de Pustiu,
ale Sentimentelor noastre,
risipite prin Catedralele Durerilor,
la care ni se închină,
zvârcolindu-se în chinurile Facerii,
Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
Iluzia Fericirii,
care ne poartă,
pe umerii Zilelor fără adăpost,
ale Non-Sensurilor Existenței.

35) După rețeta Zilelor fără adăpost

Ferestrele de Cer ale Așteptărilor,
poartă Ochelari de plumb,
să vadă mai bine,
Eternitățile de Clipe,
ce trec abătute și plictisite,
de Moartea,
care nu le mai stârnește,
nici măcar Disperarea,
pe care o purtau suratele lor,
la butoniera Destinului,
atunci când treceau pragurile,
abatoarelor de Vise,
ce aparțin,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care le tranșează,
pentru a fi gătite,
după rețeta Zilelor fără adăpost,
ale Singurătăților.

36) Toată Mizeria și Durerea Unieversului

A plouat cu atâta noroi,
pentru Întruparea,
Cuvântului Facerii,
în Condiția Umană,
a Iluziilor Vieții și Morții,
Alienate cu Absurdul Deșertăciunii,
traversat pe Zebra Disperării,
încât toată Mizeria și Durerea Universului,
s-a strâns în respirația fetidă,
a Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
ale unui Dumnezeu,
lipsit total de discernământ.

37) Pe Cumpăna Depresiilor Absurdului

Cu atâtea Eternități de Clipe,
câte s-au irosit,
pe Cumpăna,
Depresiilor Absurdului Carismatic,
Iluziilor Vieții și Morții,
s-ar fi putut clădi,

Universuri întregi de Iubire,
luminate de Stelele Nemuririi,
Luminii Divine,
a Ochilor de Cer,
ai Infinitului,
în loc să fie creată,
Zebra Disperării,
Binelui și Răului,
pe care să ne-o traverseze,
Zilele fără adăpost,
ale Singurătății,
de noi înșine.

38) Cu Pașii noștri

Vicii preamărite de Orgolii,
stăpânesc Ierarhia Durerii,
îmbrăcată cu mantia,
Compromisurilor,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care le sunt vândute,
Zilelor fără adăpost,
pentru a hrăni cu ele,
Depărtările vagaboande,
ale Speranțelor deșarte,
ce aleargă mereu spre Nicăieri,

cu Pașii noștri,
dăruiți de către Destin,
Morții.

39) Florile de plumb ale Pașilor pierduți

Depresiile Absurdului Carismatic,
își țin mereu,
Ferestrele Gândurilor închise,
de Ochii iscoditori ai Speranțelor,
ce ar putea descoperi,
murdăria pestilențială,
a Întunericului,
ce domnește,
printre Zilele fără adăpost,
ale Sufletelor noastre,
ținute captive în trupurile Durerii,
unor cadavre de Clipe,
ce sunt duse,
către Cimitirele de Cuvinte,
ale Singurătății,
însoțite de alaiurile funerare,
ale Uitărilor,
care le înconjoară,
Zilele fără adăpost,

cu florile de plumb,
ale Pașilor pierduți,
ai Disperării.

40) Decât însoțiți de Moarte

Nu există liniște,
care să strige mai surd,
prin abisurile Marilor Tăceri,
decât cea a Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
ce este în stare,
să ne spargă toate tiparele,
Alienărilor Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
și ar face-o,
dacă ar ști,
că am pune ceva în locul lor,
dar Întrupările în Durere,
ne lasă deschisă,
doar poarta masivă și ruginită,
a Disperării,
pe care nu putem ieși vreodată,
decât însoțiți de Moarte.

41) Opresc de fiecare dată numai pentru noi

Ziduri de Păreri,
se surpă-n mormintele Cuvintelor,
tot mai adânci și mai încăpătoare,
aliniate pe aleile fără nume,
ale Zilelor fără adăpost,
din Inimile de Pustiu,
ale Depresiilor Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care le respirăm,
prin gările pierdute,
ale Disperării,
așteptând ca Moartea,
să ne salveze,
din Infernul,
trenurilor de Speranțe deșarte,
care opresc,
de fiecare dată,
numai pentru noi.

42) Zebre atât de murdare

Zebre atât de murdare,
de Mocirla Depresiilor Absurdului,
în care ne-am întrupat Moartea,

încât nici măcar Iluziile Fericirii,
nu mai vor să le traverseze,
Durerile Binelui și Răului,
ce conduc la rândul lor,
alaiurile funerare de Vise,
de fiecare dată,
pe ultimul drum,
Speranțele accidentate,
de Prezentul,
care le-a recunoscut,
Destinele deșarte,
ce poartă chipul Disperării,
sculptat de Dumnezeu în Piatra Amară,
a Non-Sensurilor Existenței.

43) Abisurile fără adresă ale Singurătății

Frunzele Viselor,
și-au ruginit întreaga căldură,
a Ochilor de Cer,
ai Iubirii,
pe care Depresiile Absurdului Carismatic,
al Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ne-a alungat-o,
în abisurile fără adresă,
ale Singurătății,
care ne așteaptă,

în Zorii nedefiniți ai Durerii,
să servim câte o cană de pustiu,
din Lacrimile de Vânt,
ale Speranțelor deșarte,
care ne sunt turnate,
cât mai fierbinți,
în Sufletele mistuite de Regrete,
și descompuse de Disperare,
în frânturi de fraze ale Nimănui,
întrupate de Cimitire întregi de Cuvinte,
pe care am ajuns să le rostim,
numai Zilelor fără adăpost,
pentru Fericire.

44) Nu vor să o înțeleagă vreodată

Pierduți de noi înșine,
printre spinii Lacrimilor de Vânt,
ce ne pustiesc Inimile,
tot mai însetate,
de stropii Cuvintelor,
ce ne spală,
Zebra Depresiilor Absurdulului Carismatic,
pe care o traversăm către Moarte,
prin Zilele fără adăpost,
care ne duc spre Nicăieri,
Iubirea,

ce nu o vom mai reîntâlni vreodată,
prin Labirinturile Iluziilor Fericirii,
de care ne-am împiedicat,
Strigătul Surd,
al Marilor Tăceri,
ale Străinului Subconștient,
ce ne vorbește într-o limbă,
pe care Non-Sensurile Existenței,
nu vor să o înțeleagă vreodată.

45) Au confundat

Atunci când Speranțele,
au crezut că și-au redescoperit,
Umbrele Amintirilor din Viitor,
care se răsfirau,
peste Fantomele Cuvintelor,
pe care ni le-am rostit,
pe Steaua Nemuririi,
Luminii Divine,
de unde am căzut,
în brațele perfide ale Întrupării,
din Depresia Absurdului,
de fapt au confundat,
cu ele,
Lacrimile de Vânt,
ale Disperării,

care ne bântuie,
Zilele fără adăpost,
cu Singurătatea de noi înșine.

46) Pe străzile înfundate cu Depresii

Ne pierdem identitatea avută,
pe Steaua Nemuririi,
rătăcind haotic,
spre Nicăieri,
pe străzile înfundate,
cu Depresii,
ale Destinelor,
Alienărilor Absurdului,
din care Non-Sensurile Existenței,
ne-au croit,
Lacrimi de Vânt,
care să ni se prelingă,
prin Inimile de Pustiu,
ale Disperării.

47) Depresiile Absurdului Carismatic

Atât de mult ne-au înstrăinat,
Depresiile Absurdului Carismatic,
de propriul nostru Sine,
încât Non-Sensurile Existenței,
au găsit în Moarte,
unicul salvator,
al Iluziei Fericirii,
ce s-a ridicat,
pe soclul de fum,
al Umbrelor,
pline cu Vise deșarte,
prelinse printre degetele,
Lacrimilor de Vânt,
ale Inimilor de Pustiu,
în brațele cărora,
ni se înalță semeață,
Ierarhia Disperării,
care-și poartă Durerea,
prin Zilele fără adpost,
ale Frământărilor noastre,
ce traversează,
Zebra Binelui și Răului,
prin locul nepermis,
al Speranțelor,
unde sunt ucise,
de roțile de plumb,

ale Timpului neiertător,
care se îndreaptă în viteză,
spre Nicăieri.

48) Depresiile Absurdului Statuilor Vivante

Gândurile toride ale Sentimentelor,
au aprins străzile aglomerate,
ale Zilelor fără adăpost,
din Inimile de Pustiu,
ale Singurătății,
cu flăcăra unor Vise rebele,
ce s-au dovedit a fi,
Depresiile Absurdului Carismatic,
al Statuilor Vivante,
ce-și prezintă rolurile,
dezbrăcate de orice Speranțe,
pe scenele Iluziilor Vieții și Morții,
unde fiecare Ființă,
își plătește propria Durere,
pentru a le viziona,
Spectacolul macabru,
de pe Zebrele încinse la maximum,
de Trecerile Cimitirelor de Cuvinte,
către mormintele Sufletelor noastre,
cărora Deșertăciunea,
le aprinde câte o candelă,
a Disperării.

49) Setea de Amintirile Viitorului

Buchete de flori de plumb,
ne sunt dăruite de Moarte,
Depresiilor Absurdului Carismatic,
care ne răstignesc Visele,
pe Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
unde Nimeni nu se încumetă,
să ne ostoiască,
Setea de Amintirile Viitorului,
unei Iubiri,
decât Durerea,
care ne aduce în cănile de pustiu,
ale Disperării,
Piatra Amară a Cuvintelor,
din care să ne stoarcem,
Apa Morții izbăvitoare,
pe buzele înghețate de Frig,
ale Întrupărilor în Deșertăciunea,
Zilelor fără adăpost,
a Singurătății.

50) Zebra Durerilor acestei Lumi a Depresiilor Absurdului

Gânduri măcinate,
de Zilele fără adăpost,
ale Privirilor de plumb,
înghețate de Cerul cenușiu și greu,
al Întrebărilor,
duse de alaiurile funerare ale Clipelor,
către propriile Cimitire de Vise,
ale Eternității Clipelor,
Nimănui,
spulberate de Lacrimile de Vânt,
ale Timpului neiertător,
cu propriul său Sine,
care realizăm,
într-un târziu,
că suntem chiar noi,
cei care trecem neîncetat,
pe Zebra Durerilor acestei Lumi,
a Depresiilor Absurdului Carismatic.

51) Prețul biletului către Moarte

Ceasuri defecte,
Străjuiesc,
Depresiile Absurdului Carismatic,
indicându-ne Ora de Pustiu,
a Inimilor secate de Vise,
ce încă mai au tăria să aștepte,
trenul Eternităților de Clipe,
în care speră să poată ajunge,
cu toate bagajele grele,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ce care trebuie să le poarte,
pe trupurile lipsite de vlagă,
ale Disperărilor,
fără de care nu-și pot permite,
să achite prețul biletului,
către Moarte,
al propriilor Zile fără adăpost.

52) Ascensorul Speranțelor

Etaje de Vise,
străjuiesc strălucind,
Paradisul Luminii Divine,

către care nu găsim,
Ascensorul Speranțelor,
care să ne urce până acolo,
întrucât a fost înlocuit,
de către Iluziile Vieții și Morții,
cu Depresiile Absurdului Carismatic,
ce ne lasă de fiecare dată,
la subsolul Catedralei Durerii,
unde ne întâmpină,
Icoanele de plumb,
ale Zilelor fără adăpost,
care ne oferă cu drag,
Inimile lor de Pustiu,
în care putem locui,
alături de Singurătate.

53) În vâltoarea asurzitoare a Depresiilor Absurdului

Șanțuri adânci de Intrigi,
ne sapă Ridurile Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
pe fețele pătate cu Compromisuri,
ale Destinelor,
spălate de Vise,
în vâltoarea asurzitoare,
a Depresiilor Absurdului Carismatic,
care le dă prospețimea fetidă,

a Iluziilor Vieții și Morții,
pe care trebuie să le purtăm,
la gâturile de lebede cântătoare,
ale Anilor,
ce trec grăbiți pe Zebrele Disperării,
încercând să prindă cât mai repede,
Moartea.

54) Toamnele reci și indiferente ale Ploilor de Remușcări

Reproșuri târzii,
inundă cu flori de plumb,
Toamnele reci și indiferente,
ale Ploilor de Remușcări,
ce se preling în șiroaie,
din lacrimi de Vânt,
peste fața neîngrijită,
a Depresiei Absurdului Carismatic,
care ne zâmbește isteric,
printre gratiile de plumb,
ale Non-Sensurilor Existenței,
din care ne sunt alcătuite,
meniurile zilnice,
ale Disperării.

55) Încât a ales să ne lase deschisă

Funii de Gânduri negre,
ne leagă de Zebrele Disperărilor,
Depresiile Absurdului,
pentru a ne trăi,
la cote maxime,
Viața,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
pe care a îmbrățișat-o Întruparea,
în Mocirla Deșertăciunii,
a Destinului,
ce ne-a fost dat,
de către Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
ale Unui Dumnezeu,
atât de străin de noi înșine,
încât a ales să ne lase deschisă,
doar poarta întunecoasă a Morții.

56) Ce credem acum că am fi

Am fost lăsați de izbeliște,
la poarta dărăpănată,
a Zilelor fără adăpost,
de către Depresiile Absurdului Carismatic,

ce vor să ne plătim,
Non-Sensurile Existenței,
cât mai piperat,
Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
ce ne-au poleit,
cu o Cunoaștere falsă,
a Iluziilor Vieții și Morții,
pentru a ne îndepărta,
de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
care ne-ar fi spus totul,
despre Amintirile noastre din Viitor,
când eram o altă Conștiință de Sine,
total diferită,
de ceea ce credem acum că am fi.

57) Ne dăruim cu totul

Ne dăruim cu totul,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ne dau în schimb,
florile de plumb ale Cerului,
Compromisului cenușiu,
de atâta Durere,
pe care trebuie să-l purtăm,

pe umerii vlăguiți ai Gândurilor,
întregul nostru,
Non-Sens al Existenței,
care se sprijină,
pe Depresiile Absurdului Carismatic,
al Inimilor de Pustiu,
ale Singurătății,
din Zilele fără adăpost,
ale Disperării.

58) Pe la porțile Privirilor

Nori de Cuvinte,
ne apasă cu plumbul,
Zilelor fără adăpost,
ale căror Ochi cenușii,
ne răscolesc Zebrele Disperărilor,
Binelui și Răului,
pe care trecem,
alături de Moarte,
prin Apusurile însângerate,
ale Mormintelor de Vise,
în care ne îngropăm,
Eternitățile Clipelor,
ucise de către,
Depresiile Absurdului Carismatic,
responsabil cu livrarea,

în canități îndestulătoare,
a Durerii,
pentru fiecare,
Zâmbet încremenit,
pe la porțile Privirilor,
abătute și triste.

59) Răsfirate la tălpile Depresiilor Absurdului

Nici Iluziile Vieții și Morții,
nu pot înțelege,
ce farmec găsim,
în Cimitirele de Cuvinte,
răsfirate la tălpile,
Depresiilor Absurdului,
care ne hrănesc Orgoliile,
ce ung osiile Ierarhiilor,
Non-Sensurilor Existenței,
ale căror roți se învârt,
cu Visele noastre,
până le strivesc orice Înțeles,
înlocuindu-l cu cănile de pustiu,
din care trebuie să bem Apa Amară,
a Disperării.

60) Durerea vie și plină de carismă

Cădem într-una,
pe la colțurile străzilor pustii,
ale Zilelor fără adăpost,
din Sângele cu Gene defecte,
ale Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
în care ne-am întrupat,
pentru a Cunoaște,
Durerea vie și plină de carismă,
a Iluziilor Vieții și Morții,
ce ne aruncă în vâltoarea Destinelor,
pentru a ne dezbrăca,
de haina strălucitoare a Nemuririi,
care nu poate fi purtată,
în Infernul Disperărilor acestei Lumi,
a Deșertăciunii.

61) Carisma Zidurilor de plumb

Pentru cine,
a gândit Dumnezeu,
Carisma Zidurilor de plumb,
ale Cerului care se prăbușește,
peste Norii Vorbelor Goale,
din Privirile deocheate,
ale Zilelor fără adăpost,

unde trebuie să ne cazăm,
Fericirea,
pe care nici una,
dintre Depresiile Absurdului,
nu vor să o înțeleagă,
atunci când vrea să fie alături de noi,
pe Zebra Disperării,
care ne traversează,
Non-sensurile Existenței,
către Moarte?

62) Vrem să ne înmormântăm fără nici un rezultat

Aripi carismatice de Îngeri Păzitori,
ne înalță către Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al cărui strigăt surd,
îl auzim cum străbate,
Marile tăceri,
a Orizonturilor încremenite,
în Zâmbetele mumificate,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
în care vrem să ne înmormântăm,
fără nici un rezultat,
Greșeala Creației,
din Genele defecte,
ale străbunilor noștri,

care ne-au dăruit,
fără voia lor,
Păcatele Originare,
săvârșite de un Dumnezeu,
al Angoaselor Existențiale.

63) Evoluția noastră spirituală

Pași carismatici,
de Umbre reci,
cu miros de mucegai,
ce pretind că ar aparține,
Amintirilor toride,
din Zilele fără adăpost,
în care ne-am întâlnit Viitorul,
strivesc Fantomele Cuvintelor,
Depresiilor Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ni se scurg,
prin venele injectate,
cu Deșertăciune,
ale Destinelor,
ce trebuie să le purtăm,
pe umerii Disperărilor,
până la porțile Cimitirelor de Cuvinte,

ce dovedesc,
evoluția noastră spirituală,
față de Non-Sensurile Existenței.

64) Scormonesc Privirile de gheață

Unghii descărnate de Gânduri,
scormonesc Privirile de gheață,
ale Timpului,
care-și sacrifică,
Eternitățile Clipelor,
pentru Depresiile Carismatice,
ale Absurdului Transcendental,
ce vrea să ne umilească,
întreaga Disperare,
cu Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
care ne sacrifică,
Ființa,
prin abatoarele Catedralelor,
de Vise deșarte,
ridicate de Iluziile Vieții și Morții,
pentru proslăvirea Infernului,
Non-Sensurilor Existenței.

65) Acest Infern de Lume meschin

Zile fără adăpost,
demonstrează prin Piețele fără nume,
ale Depresiilor Absurdului,
alături de trupurile,
Zebrelor trecătoare,
ale Deșertăciunilor,
care se vând,
oricărei Morți,
prin bordelurile,
Non-Sensurilor Existenței,
pe nimic,
pentru a face,
din Condiția Umană,
vârful de lance,
al Durerilor,
din acest Infern meschin,
ce umblă cu zarurile măsluite,
ale Ierarhiilor,
prin buzunarele fără fund,
ale Credinței,
Nimănui.

66) Cimitirele de Cuvinte ce ne-au mai rămas

Am închis Ferestrele Amintirilor,
să nu-mi intre gerul nemilos,
al Depresiilor Absurdului,
din Cimitirele de Cuvinte,
ce ne-au mai rămas,
ce rătăcesc aiurea,
cu Priviri descompuse,
prin Zilele fără adăpost,
ale căror Inimi de Pustiu,
încă mai bat ora exactă a Durerii,
pentru noi,
de câte ori zărim,
Aripile de Cer ale Depărtărilor,
ce credem că ne unesc,
Destinele,
atât de înstrăinate,
de propriul lor Sine,
încât dacă s-ar rezema de ele,
toate Visele de plumb,
ale acestei Lumi,
nu le-ar fi mai greu,
și nu s-ar simți mai strivite,
decât de un singur Pas,
făcut de noi înșine,
împreună cu Singurătatea.

67) Strada Inconștienței

Ramuri de Vise,
lovesc în Ferestrele ciobite,
ale Zilelor fără adăpost,
sparte mai apoi,
de către Destinele noastre,
ce nu mai pot auzi,
strigătele surde,
ale Speranțelor,
ce bat prin Inimile de Pustiu,
ale Depresiilor Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ne trec,
pe Zebrele abia vizibile,
ale Binelui și Răului,
strada Inconștienței,
care se termină,
la porțile masive,
ale Cimitirelor de Priviri,
tot mai descompuse,
de plumbul Cerului,
din Înțelesurile tăioase,
ale Non-Sensurilor Existenței.

68) Unde sfârșesc în Durerile Facerii

Ancore carismatice de Priviri,
străjuiesc portul lovit,
de valurile înspumate,
ale Eternităților de Clipe,
din Șampania Speranțelor,
pe care n-am mai deschis-o niciodată,
Iubirii,
ce încă bate istovită,
la ușa ferecată a Destinului nostru,
ce o alungă,
forțat fiind,
de Iluziile Vieții și Morții,
din Inimile de Pustiu,
ale Nimănui,
unde sfârșesc în Durerile Facerii,
unor noi Cimitire de Vise,
ale Depresiilor Absurdului Carismatic,
ce clădesc Infernul,
Non-Sensurilor Existenței.

69) Să-ți scriu Iubire

Răstignit,
pe Zilele fără adăpost,
ale Disperării,
încerc,
să-ți scriu Iubire,
dincolo de acest Infern,
al Fericirii Deșertăciunilor.

Chiar dacă folosesc,
paginile roase și mucegăite,
ale Privirilor carismatice,
și distrugătoare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
și-ți scriu,
cu literele de foc,
ale Depresiilor Absurdului Carismatic,
ce-mi ard vâltoarea Sufletului,
din cenușa căruia,
încearcă să clădească,
Praf de stele căzătoare,
ce va fi aruncat,
în Ochii de Cer,
ai Singurătății,
fără de tine,

tot am decis,
să-ți scriu,
Iubire.

70) Înaintea veninului Său Preasfânt

Raze de Fericire,
inundă Întunericul,
Depresiilor Absurdului Carismatic,
lăsând Lumina Divină,
să deschidă larg porțile Viselor,
despre Amintirile din Viitor,
ale Iubirii,
pe care Iluziile Vieții și Morții,
ni le-au ținut mereu închise,
de teama că vom evada,
din sclavia Infernului,
care întreține Paradisul,
unui Dumnezeu,
al Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
pe care le-a săvârșit în numele nostru,
pentru ca noi să devenim sclavii Săi,
prin Catedralele Durerii,
unde trebuie să îngenunchem,
înaintea veninului Său,
Preasfânt.

71) Mereu neîmplinite sub paza Nimănui

Icoane Făcătoare de Minuni,
Depresiilor Absurdului Carismatic,
care ne îneacă cu trupurile lor,
ce se vor călăuzitoare ale Infernului,
atât de fericit,
al Zilelor fără adăpost,
ce ne sunt date pentru a trăi,
cerșind pe la porțile Durerilor,
câte o firimitură de Disperare,
doar să nu ne pierdem Conștiința,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce aleargă cu noi,
pe Zebrele neputincioase,
ale Trecerilor către Moarte,
a Viselor de Iubire,
ce vor rămâne,
mereu neîmplinite,
sub paza Nimănui.

72) Pentru trupurile strivite și istovite

Nori de Priviri întunecate și triste,
plouă cu Lacrimi de Vânt,
peste Zidurile Speranțelor,

care înalță spre Cerurile Nimănui,
Paradoxurile,
Depresiilor Absurdului Carismatic,
până dincolo de gratiile,
Iluziilor Vieții și Morții,
pentru a ne servi,
din cănile de pustiu,
ale Infernului,
întreaga aglomerație,
a Durerilor,
ce ne-au născut Cunoașterea,
Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
a Inimilor de Pustiu,
prin care încă mai bântuim,
în căutare de Moarte izbăvitoare,
pentru trupurile strivite și istovite,
ale Zilelor noastre fără adăpost.

73) Atâtor și atâtor Apusuri ale Durerilor

Fără Durere,
n-ar fi existat Cunoaștere,
și nici Greșeli ale Creației.

N-am mai fi fost nevoiți,
să plătim tribut,

cu Infernul,
Depresiilor Absurdului Carismatic,
al Iluziilor Vieții și Morții,
Paradisului,
indiferent și crud,
al unui Dumnezeu,
ce pare atât de dezinteresat,
de Greșelile Creației sale,
încât a lăsat de izbeliște,
Păcatele Lui Originare,
să ne decimeze,
Sacralitatea Genelor,
din Sângele Străbunilor,
atâtor și atâtor,
Apusuri ale Durerilor,
pentru care Nimeni nu cred,
că ne va plăti vreodată,
cu Iubirea pierdută de noi,
dincolo de această Întrupare,
cu Zaruri de Destine măsluite,
de către Deșertăciune.

74) Să ne slujească

Lacrimi de Vânt,
vărsate de ulcioarele,
Zilelor fără adăpost,

pe Zidurile ce despart,
Ființa de Neființă,
pe Zebrele Binelui și Răului,
care le trecem alături de Moarte,
să ne împlinim Destinul,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care ne-au dat,
Depresiile Absurdului Carismatic,
să ne slujească,
Arta de Statui Vivante,
a Deșertăciunilor,
ale căror Disperări,
trebuie să le interpretăm la perfecție,
în Mocirla acestei Întrupări,
care la final va rămâne,
a Nimănui.

75) Să alegem ce fel de Pași dorim

Sicrie de înțelesuri,
ne duc trupurile vlăguite ale Viselor,
către Cimitirele de Cuvinte,
unde ne sunt înmormântate,
Eternitățile Clipelor,
care s-au sfârșit,
la tălpile sfinte,
ale Zilelor fără adăpost,

din Singurătățile noastre,
lovite de fulgerele,
Depresiilor Absurdului,
a căror carismă,
a înclinat Iluziile Vieții și Morții,
să ne lase în pace,
să alegem ce fel de Pași dorim,
pe Zebra Disperărilor,
pe care ne trec,
Speranțele de Iubire,
ce ni se scurg,
prin albiile Ridurilor,
atâtor și atâtor,
Dureri.

76) Le reprezentăm zilnic

Suntem un cântec,
prelung de lebădă,
al Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
din care Destinul își face,
țigări de foi,
pentru a ne satisface,
Visele deșarte,
a căror fum se pierde,
printre degetele răsfirate,
ale Statuilor Vivante,

pe care le reprezentăm zilnic,
spălând Vitrinele Ochilor de Cer,
a Eternităților de Clipe ucise,
cu lacrimile Zorilor Nimănui,
în aplauzele Singurătății,
Depresiilor Absurdului Carismatic.

77) Marea Regăsire a Ceasului Morții

Cascade de Amintiri,
rănesc Viitorul,
cu zbuciumul Durerii,
care se varsă în Neantul,
ce ne-a părăsit,
Iluziile Vieții și Morții,
în drumul său,
către Nesfârșirea Stelelor Eternității,
pe care strălucesc diamantele Iubirilor,
montate pe verighetele Nemuririi,
care nu vor mai fi niciodată de plumb,
ca în Infernul Zebrelor Binelui și Răului,
pe care erau obligate să le traverseze,
Eternitățile de Clipe,
jertfite pentru slava Durerii,
care ne mistuia,
strivindu-ne cu Pașii ei grei și nepăsători,
Iubirea,

pe care nu-i vom mai revedea niciodată,
după Marea Regăsire,
a Ceasului Morții,
unde ne moare Moartea,
și ne revedem Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care ne-a așteptat de-o Viață,
să ne arate Calea spre Noi înșine.

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986